

Het is belangrijk, steeds weer te denken aan de maatstaven, die Paulus zelf aan de hand gedaan heeft om de werking van charismata te beoordelen:

a: Het charisma leidt daartoe, dat Jezus als Heer wordt beleden. "Daarom maak ik u bekend, dat niemand door de Geest Gods sprekende zegt: Vervloekt is Jezus, en dat niemand kan zeggen: Jezus is Heer dan door de Heilige Geest." (1 Cor. 12. 3). Ongetwijfeld gaat het daarbij niet alleen om de belijdenis met de lippen, maar ook om de getuigenis met het leven.

b: Het charisma heeft tot doel, dat de gemeente wordt opgebouwd. "Telkens als gij samenkomt heeft ieder iets: een psalm of een lering of een tong of een uitlegging, dat alles moet tot stichting geschieden" (1 Cor. 14, 26). Het charisma is geen spelletje, het dient niet tot zelfbevestiging. maar het moet een bouwsteen zijn tot groei en tot vooruit-helpen van de gemeente, want groei is zichtbaar, al ziet men die ook niet meteen.

c: Het charisma draagt niet tot wanorde bij maar tot vrede. Paulus legt er de nadruk op, dat de spontaniteit van het charisma het gevaar van wanorde met zich mee brengt. Daarom zegt hij: "De geesten der profeten zijn aan de profeten onderworpen, want God is geen God van wanorde, maar van vrede" (1 Cor. 14, 32 v.). Men herkent de echtheid van het charisma daaraan, dat het zich in een kader laat inpassen en dat de profeet die uit de pas raakt in staat is, om zich toe te vertrouwen aan de ordenende hand van een andere profeet.

d: Het charisma draagt het karakter van getuigenis ten opzichte van ongelovigen. Wanneer het charisma onbegrijpelijk wordt, wordt het belachelijk. Wanneer er echter kracht van uit gaat, zal het de ongelovigen overtuigen: „Maar als allen profeteren en er komt een ongelovige of toehoorder binnen, dan wordt hij door allen weerlegd, wordt hij door allen doorgrond, het verborgene van zijn hart komt aan het licht en hij zal zich ter aarde werpen, God aanbidden en belijden, dat God inderdaad in uw midden is" (1 Cor. 14, 24 e.v.).

e: Het charisma zonder liefde is tot niets nut: "Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal" (1 Cor. 13, 1). Het charisma heeft geen absolute werking, het kan niet losgemaakt worden van de omstandigheden waaronder het uitgeoefend wordt. Charisma zonder liefde bezit niet de kwaliteit van geestelijke werking. Weliswaar is het een "kunnen in de Geest", maar het bewerkt niet de werking die beantwoordt aan de wil van God. Liefde staat hier plaatsvervangend voor het hele terrein van de vrucht van de Geest, want elke vrucht van de Geest is een functie van de liefde.

f: Het charisma leidt tot de verheerlijking van God: „Spreekt iemand, laten het woorden zijn als van God, dient iemand, laat het zijn als uit door God verleende kracht, opdat in alles God verheerlijkt wordt door Jezus Christus, aan wie de heerlijkheid is en de kracht in alle eeuwigheid" (1 Petr. 4, 11). Als ons spreken en handelen charismatisch is, als het geschenk van Gods genade is, dan sluit de kringloop zich: Dat, wat van God komt, vloeit weer naar Hem terug en stelt Hem door Jezus Christus in het middelpunt. Dat is de fundamentele orde van alle charismata: alles moet door Jezus Christus op God betrokken blijven.

Vanuit een bepaalde theologische overtuiging wordt

telkens weer de opvatting gehuldigd, dat sommige charismata met de canonisatie van het Nieuwe Testament zijn verdwenen. Dat zou gelden voor het spreken in tongen, de profetie en het charismatisch kennen. Nu het "volmaakte" van de openbaring Gods aanwezig is (1 Cor. 13, 10), hebben zij volgens 1 Cor. 13, 8 afgedaan. Maar met het "volmaakte" kan nooit het ontstaan van het Nieuwe Testament zijn bedoeld. We zien immers ook nu nog niet, ondanks het prachtige geschenk van het Nieuwe Testament, "van aangezicht tot aangezicht" (1 Cor. 13, 12), maar we zijn bij de uitleg en de toepassing van Gods Woord nog steeds aangewezen op de Heilige Geest, ook op profetie en kennis, in het besef, dat dit stukwerk is. Het woord voor "volmaakt" is in het Grieks: "teleion", dat verwant is met "telos" (einde), zodat we eigenlijk zouden moeten vertalen: "Doch als de voleinding komt..."

Verder wordt de mening verkondigd, dat de wondergaven alleen voor de apostolische tijd zouden zijn bedoeld, terwijl de dienstgaven tot nu toe zouden gelden. Maar Paulus maakt daartussen geen verschil: zowel in Rom. 12 als in 1 Cor. 12-14 worden wondergaven en dienstgaven naast elkaar gesteld en in het beeld van het Lichaam van Christus wordt bevestigd, dat ze bijeen horen. Ook in Marc. 16, vs. 17 e.v. wordt hier geen scheiding voltrokken en wordt er niets gezegd over een verdwijnen van gaven: "Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen ze boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen, op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden."

Niemand beweert dat er heden ten dage geen demonen meer kunnen worden uitgedreven - waarom zouden dan de gezangen of de krachten (beide wondergaven) hebben opgehouden te bestaan?

Ik besluit dit hoofdstuk met de nuchtere, praktische thesen van wijlen Walter Hümmel, de stichter van de Christusbroederschap in Selbitz, over de geestesgaven van 1 Cor. 12:

a: Deze geestesgaven zijn nieuwtestamentisch. Paulus weert hen niet af. Hij is alleen uit op het juiste gebruik ervan.

b: Deze gaven dienen uitsluitend tot de opbouw van het Lichaam van Christus. Ze zijn gaven tot dienst.

c: Ze hebben allen een „elektronische verkeersleiding" nodig, dat wil zeggen: de aanvulling en de correctie door een levende gemeente.

d: Geestelijke gaven moeten met nederigheid verbonden blijven. Ze hebben niets te maken met enthousiasme. "De geesten der profeten zijn aan de profeten onderworpen."

e: Ze bezitten geen bewijskracht voor de kwaliteit van ons Christen-zijn. Ze willen een toerusting met een werktuig zijn. Met elke toerusting kan onzin worden uitgehaald.

f: Gods doel met ons is niet de charismatische mens maar de liefhebbende, offerende, priesterlijke mens (1 Cor. 13).

g: Gepraktiseerd door onrijpe Christenen onder onrijpe leiding hebben geestesgaven niet zelden een verwoestende uitwerking. Beoefend door rijpe Christenen onder rijpe geestelijke leiding zullen ze een verrijking van het gemeentelven betekenen.

Overgenomen uit: Siegfried Grossmann: Genadegaven in evenwicht (blz. 74 t/m 77)